

Missziós prédikációk

Istentiszteleti használatra, 2014/I

I. negyedév

BEVEZETŐ

Az adventista egyház az identitását elsősorban a hármassági üzenetre alapozza, amelyről a Jel 14,6-12-ben olvasunk. Angyalokat látunk, akik az ég közepén repülve viszik az örökkévaló evangéliumot. Ez a kép arra mutat, hogy a missziómunka, amellyel Isten utolsó kori népét megbízták, központi jelentőségű. Álljon minden gyülekezet érdeklődésének a középpontjában az emberek megérintése az evangéliummal. Igyekezünk a 2014-es esztendőben ismét rendszeresen beszélni erről az istentiszteleteinken. Folytassuk a missziós szombatok megtartását minden hónap első szombatján. Ha ezt valamelyik gyülekezetben már nem gyakorolják, akkor igyekezzenek újra feleleveníteni. A 2014-es missziós prédikációkat a DKEU Északi Egyházterülete által kiadott „Pastir” (Pásztor) folyóiratból vettük át.

*Gallusz László
a DKEU missziótitkára*

1. szombat, 2014. január 4.

RUTH: SZERELMI TÖRTÉNET A RAGASZKODÁSRÓL

Ruth 1-4

Szeretem nézegetni a régi albumokat. Mi ezeket a fényképeskönyveket általában valamilyen dobozban, vagy a könyvespolcon tartjuk. Amikor csak kezembe veszem édesanyám valamelyik albumát, kipotyognak különféle, régi, fekete-fehér képek és elém tódulnak a gyermekkori emlékek. A fényképek segítségével jobban emlékezünk bizonyos eseményekre.

A bibliai „fényképeskönyvek” az isteni megváltás történetét éltetik bennünk. Amikor belelapolunk a nem annyira ismert bibliai személyek életébe, eszünkbe jutnak a történeteik, és lelkesít bennünket a hitük. Ma Ruth könyvéből fogjuk meghallgatni az odaadó szeretet történetét.

Sokan mondták már Ruth könyvére, hogy az egyik legszebb elbeszélés. Jelentést hallunk az aggódásról, a félelelről, a szeretetről, az oda-szentelődésről, mely megmozgatja a képzeletünket és megvigasztalja a lelkünket. Kétségbeeséssel kezdődik és örömmel végződik.

Amikor Benjamin Franklin Franciaországban volt nagykövet, néha elment a Hitetlenek klubjába, ahol az emberek az időt főleg azzal töltötték, hogy remekművek után kutattak, és azokból felolvastak a többieknek. Franklin egyszer ebben a klubban felolvasta Ruth könyvét, de megváltoztatta a nevet, nehogy felismerjék, hogy bibliai könyvről van szó. Miután a végéhez ért, a hallgatók nem győzték dicsérni. Mondták, hogy ez az egyik legszebb elbeszélés, amelyet valaha hallottak és kéreltek, árulja el nekik, hol talált rá erre az irodalmi remekműre. Ekkor boldogan közölte velük, hogy a Bibliában!

Hogyha már ez a szerelmi történet bekerült a Bibliába, akkor bizonyára sokkal több, mint csupán egy románc. A Róma 15,4-ben így olvassuk: *„Mert a melyek régen megírtattak, a mi tanulságunkra írtattak meg: hogy békességes türés által és az írásoknak vigasztalása által remény-ségünk legyen.* Pál apostol itt az Ó Testamentumra gondolt, Ruth könyvét is beleértve. Ez azt jelenti, hogy valamit meg fogunk tanulni belőle; hogy képesebbek leszünk a nehézségek elviselésére; és hogy közös tanu-

lásunk idején felbátorodunk. Ugyanakkor a reménységben is növekedni fogunk.

Habár Ruth könyve a szeretet és az odaadás kiemelkedő története, mi évezredekre és több ezer kilométerre vagyunk a benne lejátszódó eseményektől. Kutatásaim közben, az Interneten böngészve megtaláltam az Amerikai-zsidó Unió New York-i gyülekezeteinek oldalát. Szerettem volna többet megtudni arról, hogyan gondolkodnak zsidó körökben Ruth könyvéről, mivel az benne van az ő ótestamentumi irataikban.

Felhívtam őket és összekötöttek Pamela Wax rabbival, a felnőttképző osztály igazgatóhelyettesével. Tőle tudtam meg, hogy Ruth könyve nagyon is jelentős a zsidó nép számára. Van egy ünnepük, a „savot”, amikor Ruth teljes könyvét felolvassák, elénekelik. Megkérdezte, szeretném-e, ha elénekelné nekem? Mondtam: igen. A telefonba elénekelte nekem a Ruth 1,1-t. Szerettem volna felvenni, mert annyira szép volt. Hozzátette, hogy az ünnep éjszakáján sokan fennmaradnak Ruth könyvét tanulmányozni. Még az is szokás, hogy ezen a napon tejtermékeket fogyasztanak, mivel a Tora olyan jó, mint a tej és a méz. Ne féljete, mi nem maradunk itt, hogy egész nap Ruth könyvét tanulmányozzuk, nem fogok nektek énekelni, se nem foglak benneteket tejjel kínálni.

Mind az Ó-, mind az Új Testamentumban vannak esetek, amikor hangosan olvasták az Írásokat. A Józsué 8,34-35-ben maga Józsué olvasta fel a népnek „a törvénynek minden igéjét”. Nehémiás 8,3-ban találjuk azt, amikor Ezsdrás: „...*olvasa abból a piacon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora reggeltől fogva mind délig, ...mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatá a törvényt*”. A 8,8-ból megtudjuk, hogy nem csak olvastak, hanem: „*Olvásának pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat*”.

Az újtestamentumi írások nagy részét a fiatal gyülekezetek előtt is fel kellett olvasni. Pál apostol ilyformán kéri a Thesszalónikabeli hívőket: „*Kényszerítlek titeket az Úrra, hogy olvassátok fel e levél minden szent atyafi előtt*” (1Thess 5,27). Az 1Tim 4,13-ban Pál Timóteust utasítja: „*A míg oda megyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra*”. Ezt a modellt akarom követni, de fordítva. Tanulmányozni fogjuk, miközben fontos adatokat közlök veletek. Utána meghallgatjuk a felolvasást Isten Igéjéből, majd leszögezzük a dolgokat és megnézzük, hogyan alkalmazhatjuk a szeretet üzenetét a mi gyakorlati keresztyéni életünkben.

Alapvető információk

Amennyiben elhoztátok a Bibliátokat, most lapozzátok fel Ruth könyvét. Ennek a rövid könyvnek csak 4 fejezete van, és a Bírák meg a Sámuel első könyve között található. A Ruth 1,1-5-ig terjedő szövegrészben sok, kulcsfontosságú adatot találunk.

„És lőn azon napokban, amikor a bírák bíráskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia. A férfi neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiuk neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataiak, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának. Meghala pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő két fia. Akik Moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másikkak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig. Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül.”

1. Az idő. Az esemény a bírák korában történt. Ahogy kiemeltük már, ez olyan időszak volt, amikor Isten népe az engedetlenségből és a vereségből elindult a menekvés útján. Mivel mindenki azt tette, amit jónak látott, bűn uralkodott, és Isten népének szíve elfásult. Néhány bibliamagyarázó szerint Ruth könyvének eseménye akkor történt, amikor Gedeon volt a nép bírása.

2. A környezet. Mindjárt az első versből megtudjuk, hogy nagy éhség volt Betlehemben, ezért egy ember a feleségével és a két fiával elköltözött Moáb földjére. Az éhség az Isten népének akarattal elkövetett engedetlensége miatt jött, ahogy erről az 5Móz 11,16-17-ben olvasunk: *„Vigyázzatok azért, hogy a ti szívetek meg ne csalattassék, és el ne térjetekek, és ne tiszteljetekek idegen isteneket, és ne boruljatekek le előttük. Különbek az Úrnak haragja felgerjed reátok, és bezárja az eget, hogy eső ne legyen, és a föld az ő gyümölcset meg ne teremje; és hamarsággal elveszetekek a jó földről, amelyet az Úr ád néktek“.*

3. Utazás Moábbbba. Moábnak jó termőföldjei voltak, megfelelő, esős időszakokkal. Ezért is utazott ez az ember olyan országba, ahol nem veszikek el a termés. Ez a család tehát Észak, azaz Jeruzsálem felé utazott, és Jerikón át indult a Jordán folyón levő átkelőhöz. Most attól függően, hogy hol telepedetekek le, az út úgy 150 km hosszú lehetett, amit gyalogosan egy hét alatt tehetetekek meg.

4. A Moábbal való kapcsolataik. Fontos tudnunk, hogy Moáb Izrael örökös ellensége volt. A 4Móz 25-ben olvassuk, hogy a moábiták Izraelt erkölcstelenségbe és bálványimádásba vezették. A 5Móz 23,3-6-ban erélyes szavakat olvasunk: „Az Ammoniták és Moábiták se menjenek be az Úrnak községébe; még tizedízig se menjenek be az Úrnak községébe, soha. Azért, mert nem jöttek előtökbe kenyérrel és vízzel az úton, mikor kijöttetek Égyiptomból; és mivelhogy felbérlette ellened Bálámot, a Beór fiát, a mesopotámiabeli Péthorból valót, hogy megátkozzon téged. De az Úr, a te Istened nem akarta meghallgatni Bálámot; hanem fordította az Úr, a te Istened az átkot néked áldásodra, mivelhogy szeretett téged az Úr, a te Istened. Ne keresd az ő békességüket és az ő javukat teljes életedben, soha”. Ez az ember megpróbált elmenekülni az ítélet elől, amit Isten ki-mondott Izraelre, és még egy dologban is vétkes: Moáb földjére megy.

5. A szereplők. Az izraelita férfit Eliméleknek, a feleségét Naóminak hívták. A két fiuk neve: Mahlon és Kiljon. A két fiú moábita lányt vett magának feleségül, az egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. A könyv második fejezetében megismerkedünk még egy személlyel, Boázzal, aki Elimélek rokona volt.

6. Helyzetkép. Moábi tartózkodásuk idején, Naómi férje meghalt, majd úgy tíz év múlva a két fia is. Naómi, Orpa és Ruth özvegyen maradt. A régi világban az özvegyasszonyoknak nem volt státuszuk, sem anyagi megélhetésük. Nem volt szociális biztosításuk, nem volt férfi, aki védelmezte volna őket, és senki, aki gondoskodott volna róluk. Ezeknek az asszonyoknak a helyzetük a mai hajléktalanok helyzetéhez hasonlítható.

7. Kalászszedegetés. Isten mindig gondoskodott a szegényekről és a kétségbeesettekről. A 3Móz 19,9-10: „Mikor a ti földetek termését learatjátok, ne arasd le egészen a te meződnek szélét, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd. Szőlődet se mezgéreld le, és elhullott szemeit se szedd fel szőlődnek, a szegénynek és a jövevénynek hagyd meg azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek”. Ennek segítségével lehet megmagyarázni, mit is tett Ruth a második fejezetben, ugyanakkor Boáz jelleméről is megtudjuk legalább azt, hogy a törvény megtartása által gondoskodott a szegényekről.

8. A legközelebbi rokon. Mivel Isten minden törzs minden családjának biztosított földterületet, ez a földterület (még mindig nagyon) fontos Izraelben. Hogy a föld a családban maradjon, törvény biztosítja a

helyettesítő rokont. Ha egy ember meghalt és a feleségével nem volt fiúgyermekük, a legközelebbi rokon kapott alkalmat arra, hogy megvásárolja a földet, és az özvegyet feleségül véve, fiat nemzenek, aki a megholt nevét viselné. Ennek a rokonnak kötelessége volt, a saját pénzén, megvenni a földet és visszaadni a rokonnak, aki azt eladta. Ha a legközelebbi rokon elutasította ezt a kötelességét, akkor a következő legközelebbi rokon válhatott helyettesé. Volt azonban itt egy bökkenő. A helyettes rokon nem cselekedhetett önkényesen. Az özvegyasszonynak kellett őt arra megkérnie, hogy vásárolja meg az elhunyt férje földjét. Ez magyarázza meg azt, ami Ruth könyvének 3. fejezetében történt.

9. A takaró. A 3. fejezetnél visszafajtott lélegzettel vakargatjuk a fejünket. Ruth megmosakszik, kiillatosít, szépen felöltözik és lemegy a szérűre, hogy megkeresse Boázt. Amikor Boáz elaludt, Ruth felhajtotta a lepedőt a lábánál és odafeküdt. Éjszaka, amikor Boáz megfordult a másik oldalára, észrevette, hogy a lábánál egy asszony fekszik, tudni akart, hogy ki az. Ruth bemutatkozik, majd a 9. vers szerint ezt mondta: *„Terítsd rá ruhád szárnyát szolgálódra, mert közeli rokon vagy te”* (Ref. Ford.). A Ruth 2,12-ben Boáz hasonlóan fejezi ki magát Naómi előtt: *„Fizessen meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, akinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél”*. Ruth arra kéri Boázt, hogy oltalmazza őt, és váltsa ki. Röviden: házassági ajánlatot tesz neki.

10. A város kapujában. A 4. fejezetben olvassuk, hogy Boáz elment a város kapujához és leült oda. A városkapu olyan volt abban az időben, mint ma a bíróság, ahol ügyes-bajos dolgaikat intézték az emberek. Egyben ez volt a legbiztosabb hely, ahol valakit megtalálhattatok.

11. A lábbeli. Akkoriban a szandál vagy saru volt a szokásos lábbeli, de egyben jelképe az özvegyasszony és a törvény szerinti gondozója között létrejött közösségnek. A saru átadása olyan volt, mint a szerződés aláírása, különösen földüggekben. Azért a saru, mert az volt a lábukon, amikor kimentek lemérni a földet. Ezeket a tényeket tartva szem előtt, hallgassuk meg az odaadó szeretet történetét. Miközben meghallgatjátok a 2Tim 3,16 lelkületében, engedjétek meg a Szentléleknek, hogy felhasználhassa Isten hatékony Szavát, amely *„a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre”* szolgál.

Tanulságok a szeretetről

Végül pedig három tanulságot szeretnék levonni, vagyis ennek az odaadó, ragaszkodó szeretetnek a három alkalmazását.

1. Alávetni önmagunkat Isten hatalmának. Ruth könyvének egyik legfőbb témája az Isten gondoskodó hatalma. Mindenütt látható, céljával átszövi az eseményeket és a körülményeket. Az éhséget használja fel arra, hogy egy férfit a családjával együtt Moábra vezessen, ahol a fiai moáb lányokat vesznek feleségül. Az asszonyok váratlan özvegységét használja arra, hogy visszavigye őket az Ígéret földjére, mert hallották, hogy megszűnt az éhség. Naómi istenfélelemre tanítja Ruthot, és Ruth életformáló döntést hoz.

Majd a Ruth 2,3-ban olvassuk, hogy Ruth „történetesen” Boáz szántóföldjére ment. Nem véletlen volt ez! Isten, az ő célja megvalósítása érdekében rendezte így a dolgokat. Isten láthatatlan keze irányította Ruthot meghatározott napon, meghatározott mezőre. Ruth komoly dolgokat élt át, de minden nehézség, kérdés, bizonytalanság és szívfájdalom Isten módja volt arra, hogy valami jobbat tegyen, ami talán különben nem történt volna meg. Amikor elerőtlenedünk, akkor felfedezzük Isten irgalmát.

S még ha tudatában vagyunk is a történéseknek, és tudjuk, hogy miért esnek meg velünk, Isten akkor is vezeti a döntéseinket és a cselekedeteinket. Mindent a javunkért tesz, és az Ő neve dicsőségéért. A mi felelősségünk, hogy átengedjük magunkat az Ő hatalmának.

Alávetették-e már magatokat a cselekvőképességben nem korlátozott, hatalmas Istennek? Hiszitek-e, még ha sötétnek látszik is a helyzetek, hogy Istennek szándéka van veletek és az életetekkel? Felfedezték-e már Isten „dicső tetteit” az életetekben? Istennek módja van arra, hogy mindent jóra fordítson.

Egy hajótörött egy kisebb, lakatlan szigetre vetődött. Istenhez kiáltott menekvésért, naponta szemlélte a horizontot, érkezik-e már a segítség; de csak egyre jobban kétségbeesett. Valahogy sikerült neki összeraknia egy kis kunyhót, hogy oda tegye azt a pár holmit, amit sikerült kimentenie a vízből. Egyszer, miközben oda volt vadászni, visszatérve azt látta, hogy éppen leégett a kunyhója, melynek a füstje magasan az ég felé emelkedett. Teljesen összeomlott. Másnap hajnalban egy hajó kötött ki a szigetnél, és felvette a hajótöröttet. Az ember szinte nem tudta

elhinni. A fedélzeten megszólította a tengerészeket: „És honnan tudták, hogy ezen a szigeten vagyok?” Így válaszoltak: „Hát láttuk a füstjelet”.

2. Jellemépítés. Gondolatok egy percre Naómira. Férjével és a fiával Moádba költözött, otthagya a földjét, a családját. Ruth könyvéből nem derül ki, hogy Naómi akart-e menni vagy nem, de azt tudjuk, hogy ott tartózkodása alatt jellemcsiszolást végzett önmagánál. Folytatta az Istennel való járást, még akkor is, amikor a fiai moábita lányokat vettek feleségül. Akkor is Istennek szolgált, amikor körülötte mindenki a Baált imádta. Kihasználta az alkalmat, hogy Ruthot istenfélelemre tanítsa. Volt bátorsága visszatérni a szülőföldjére, majd nyíltan meghagyta Ruthnak, hogy kérje fel Boáz a házasságra. Elindította a házasságközvetítést, de tudott türelmes lenni és várni az Úrra, ahogy a 3,18-ban olvassuk: *„Légy veszteg leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog”*. Alávetette magát a szuverén Istennek.

Ruth olyan személyt lát benne, aki teljes odaadással szolgál Istennek. Az anyósával maradt, habár nem volt rákényszerülve. Naómi példája után a hitét Istenbe vetette, s amikor a legnehezebb volt neki, Ruth támogatta őt abban, hogy Istenben bizzon. Kezdeményező lelkületű volt, és fárasztó munkával gyűjtötte a gabonát. Tiszteletteljesen és bátran viselkedett, és kész volt kockáztatni.

Boáz meg előkelő és derék ember volt, mindenki tisztelte-becsülte. Mindenki arról ismerte, hogy jószívű, és jól bánik a béreseivel. Megtartotta a törvényt, amit abból is látunk, ahogyan a szegényekről gondoskodott. Romlatlan szívű ember volt, habár lehetett volna másmilyen. Előbb felkérte a rokont, hogy tegye meg azt, amit a törvény előír, habár egész idő alatt Ruthról álmodott.

Végül mindegyikük elnyerte a jellemépítésért járó jutalmat. Naómi is megkapta a gondoskodást, és a történet végén ott látjuk őt az unokájával a karjában. Ruth férjhez ment és fiút szült, aki bekerült Dávid király „fényképalbumába”, meg a Messiás családfájába. Boáz megnősült és az elkövetkező nemzedékeket is istenfélelemre tanította.

Ápoljátok, építitek-e a jellemeteket? Ne adjátok el a lelketeket, ne legyetek engedékenyek a rossz iránt, és főleg: ne hagyjátok el Istent.

3. Fogadjátok be a Megváltót. Ahogy Ruth meglátta Naómi vallásának valóságát, ő is ilyen vallást szeretett volna; ugyanúgy köztetek is vannak olyanok, akik készek befogadni a Megváltót az életükbe. Ruth és Orpa esete segít megláttatni velünk a választási lehetőségeket. Mind-

kettőjüknek alkalma volt arra, hogy hátat fordítson annak, amit imád, és elfogadja az élő Istent. Orpa szintén elindult Naómmal és követte egy pontig, de utána visszafordult. Ma is sokan így tesznek. Elindulnak Isten felé, de sohasse szentelik magukat neki.

Eljönnek párszor az imaházba, aztán elmaradnak. Isten teljes odaadást vár. Olyan embereket keres, akik ma így szólnak: „A te Istened az én Istenem”. Készek vagytok erre?

Szükségünk van a Megváltóra. A Szentírás arra tanít minket, hogy kell valaki, aki megvált bennünket a bűnből. Talán azt gondoljátok, hogy bizonyos tetteiteket nem lehet megbocsátani. Igen, ez igaz. Ám Isten mindenkinek megbocsáthat. Megbocsátott a moábita nőnek, és nektek is adhat egy új lehetőséget, hogy előről kezdhessétek. Ahogy Ruth kérte a „megváltását” (kiváltását), úgy nektek is kérni kell a megváltást. Készek vagytok-e Isten lábainál a megváltásokat kérni?

Az Ó Testamentumban csak egy rokon személy válthatott ki valakit, s csakis úgy, ha képes volt rá és akarta is. Jézus testet öltött, hogy felállítsa a vérkapcsolatot. Képes volt megváltani bennünket, sőt, kifizette a váltságdíjat, és nagyon is akarja a megváltásunkat. És mi?

Ruth könyve a családfával zárul. Tudtátok-e, hogy Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig 41 kiemelt családfát találunk? Felmerült már bennetek a kérdés, hogy miért? Ezek a családfák valóban az isteni ígéretekbe vetett bizalom „albumai”. Amikor Isten az 1Móz 12-ben ígéretet tett Ábrahámnak, hogy benne minden népek megáldatnak, akkor azt látjuk, hogy Isten Ráhábot és Ruthot is „behozta” a családfába, hogy eljusson Dávidhoz. Utána a Máté evangéliumának 1. fejezetében azt látjuk, hogy a betlehemi Boáz és Ruth családjából származik Dávid „Fia”, aki szűzleánytól született a betlehemi istállóban.

Ahogy Isten kivezette Ruthot ez erőszakos világból, és befogadta a hit családfájába, úgy talán ti is elsőként követitek Krisztus a családotokból. Lehet, hogy a lelki albumotok még teljesen új. Vagy fordítva: a családotok, nemezékeken át tartó, Isten iránti hűségét folytatjátok. Mindegy, hogy melyikről van szó, az örökségeket ne szórjátok szét.

Készek vagytok-e befogadni a Megváltót? Még most tegyétek meg.

2. szombat, 2014. február 1.

ISTEN EGYSZERŰ EMBEREKET HASZNÁL FEL (ISTVÁN)

A kilenc éves Jericho Scott nagyon jó baseball-játékos volt – túlságosan is jó, mert ha Jericho eldobta a labdát, akkor az 60km/h sebességgel repült. Olyan jól dob, hogy a New Heven-i (Connecticut) Ifjúsági Baseball Liga megtiltotta, hogy Jericho labdát dobjon. Amikor Jericho mégis felállt a meccsen, az ellenfél levonult a pályáról, összecsomagolt és elment. Wilfred Vido, az edzője, kijelentette: „Hogyan büntethettek meg egy gyereket azért, mert túl jó?” A fiatal Jerichót megrázták ezek az összetűzések, és természetesen hiányzik neki, hogy nem dobhat labdát. „Elszomorít a dolog”, vallja. „Mintha én magam lennék az oka annak, hogy senki nem játszott?”

A közönséges játékosok csapatában, Jericho kiváló tehetségként tűnik ki. Ma egy kiváló bibliai „játékosra” összpontosítunk, akit Istvánnak hívtak, s akit nem csak letiltottak, hanem aki az igehirdetésért vértanúhalált halt. Isten szívesen alkalmaz egyszerű embereket, amilyen te és én vagyunk.

Most lapozzátok fel a Bibliát az Apostolok Cselekedete 6. fejezeténél. Röviden áttekintjük a 6. és 7. fejezeteket, majd az utolsó versnél kicsit megállunk. Íme, a szöveggörnyezet. Az egyház növekszik, és sokan elfogadják Krisztust. Időközben bizonyos özvegyasszonyokat elhanyagolnak. Ennek tetejében még a feszültség is kiéleződött a hívők két, különféle kultúrájú csoportja között. Ezért a tizenkettő egybegyűjtötte a vezetőséget, s együtt megállapították, hogy az apostoloknak az igehirdetésben és az imádkozásban kell forgolódniuk, s éppen ezért ki kell választaniuk hét gyülekezeti szolgát, akik az özvegyek ügyével foglalkoznak. E hét gyülekezeti szolga, vagy diakónus között volt István.

E gyülekezeti szervezésnek az eredményeként a 7. versben már ezt olvassuk: „És az Isten igéje növekedék; és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követék a hitet”. Úgy találom, hogy három fontos dolgot tanulhatunk meg Istvántól.

1. Dönts úgy, hogy eszköz leszel. Az első ok, amiért Istvánt az Úr felhasználhatta az, hogy ő kész volt eszközzé válni az Úr kezében. Látjuk, hogy sokféle „teljesség volt benne”. Teljes volt

- lélekkel (3)
- bölcsességgel (3)
- hittel (5)
- Szentlélekkel (5)
- Isten kegyelmével (8)
- Isten erejével (8)

A „teljes” szót azt jelenti, hogy teljesen meg volt benne, illetve „befedte”. Tudta milyen az űr, amely Krisztus nélkül van bennünk, ezért engedte meg Istennek, hogy betöltse ezt a benne levő űrt még mielőtt eszközzé válik Isten kezében. Úgy döntött, hogy eszköze válik az Űr kezében.

Amivel állandóan találkozunk Isten Igéjének tanulmányozásakor az, hogy amikor az Űr munkálkodik, az mindig ellenkezést vált ki. Figyeljétek csak a 9. verset: „*Előállának azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók közül... kik Istvánnal vetekednek vala*”. A 10. versből megtudjuk, hogy „*nem állhattak ellene a bölcsességnek és a Léleknek, mely által szól vala*”, ezért felbéreltek embereket, akik hamis vádat emeltek István ellen. Mindenki nyugtalanná vált, Istvánt meg elfogták, a zsidó legfelsőbb bíróság, a Szanhedrin elé állították. Jöttek a hamis tanúk, készek voltak őt „letiltani a pályáról”. Mindjárt látható volt az ő haragjuk és az István nyugodt magatartása közötti a különbség (15.vers): „*A főtanács tagjai mind őt figyelték, és olyannak találták arcát, mintha angyalé volna*” (SZ.I. fordítás)

Istvánnak alkalma volt védekezni, s erről a 7. fejezetben olvasunk, melynek folyamán kiváló áttekintést ad az Ó Testamentumról. A Júdás könyvének harmadik versében arra szólítottunk fel, hogy tusakodjunk a hitért, „*amely egyszer a szenteknek adatott*”. Az 1Pét 3,15 mindnyájunkhoz továbbítja a felhívást, hogy legyünk készek: „*Az Űr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről*”.

István szelíd tisztelettel szólítja meg őket (7,2): „*Férfiak, atyámfiak és atyák*”, de egyben nagyon szenvedélyes is: „*halljátok meg!*”. Ábrahámától kezdve, Józsefet is megemlítve, beszél Mózesről, Józsuéről, Dávidról és Salamonról, és beékelve Ámos meg Ésaiai próféta könyvének idézeteit, István legalább három dolgot állapít meg:

Istent sohasem korlátozta a hely vagy a terület. Őt nem lehet beskatulyázni.

Istenre, az Ő népe, sohasem hallgatott igazán.

A vezetők mindig hajlamosak voltak arra, hogy visszautasítsák és meggyilkolják azokat, akiket Isten küldött hozzájuk valamilyen üzenettel.

Nekem ebben a hosszú fejezetben az a legszembetűnőbb, milyen jól ismeri István az Írásokat, és milyen jól közli azokat. A sok politikai beszéd között, amelyet manapság hallunk, István beszéde kiváló és bátor. Habár a mai szónoklatokat a költőiességük és a szabályosságuk alapján értékeli, István beszédéről elmondhatjuk, hogy az egy erőteljes igehirdetés volt. Ha az Úr eszközévé akartok válni, akkor engedjétek meg Krisztusnak, hogy életetek Urává váljon, és betöltse bennetek az úrt, majd engedjétek meg az Igének, hogy áthassa az életeteket .

2. Döntsetek el, hogy bátrak lesztek. A 7,51-53-ig terjedő szövegrészben István kijelenti: „*Kemény nyakú és körülméletlen szívű és fülű emberek!*” Ez az erőteljes kifejezésforma egy végső prófétai vád volt. A keménynyakúság azt jelentette, sohasem engedték meg, hogy az Úr igába fogja őket; ezt a kifejezésformát 20 helyen találjuk meg az Ó Testamentumban olyan személyek leírására, akik nem hajtották meg magukat Isten előtt. 2Móz 32,9 csak egyetlen ilyen példa: „*Látom ezt a népet, bizony keménynyakú nép.*”

Azt mondani, hogy valaki „*körülméletlen szívű és fülű*” ugyanazt jelentette, mint amikor azt mondták valakire, hogy belül egy „pogány kutya”. Természetesen az ilyen emberek a külső ceremóniákkal követik a szabályokat és az előírásokat, szívük azonban kemény. „*Ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképpen.*” Figyeljétek meg, mit mond, hogy „*mindenkor*” a Szentlélek ellen törekednek; nem néha, hanem egész idő alatt. Ez meglehetősen súlyos vád a lelki vezetők ellen.

„*A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, a kik eleve hirdették amaz Igaznak eljövételét: kinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettetek; Kik a törvényt angyalok rendelkezésére vették, és nem tartottátok meg.*” István nem csak atyáikat korholja a hűtlenségért; hanem őket is megvádolja, a többes szám második személyében beszélve mondja, hogy „(ti) Krisztus gyilkosaivá lettetek”. A prédikáció nem lehet mindig pozitív, ha a prédikátor Isten „teljes üzenetét (tanácsát)” hirdeti.

Láttam egy karikatúrát, amelyen a prédikátor a gyülekezet végében, az ajtónál búcsút vesz a hívőktől. Egy atyafi, átható tekintettel néz a prédikátor szemébe, majd megjegyzi: „Prédikátor testvér, ez erőteljes be-

széd volt. Prédikációid annyira megfontoltak és nyomkövetők. Mindig meglátom bennük magamat... szeretném, ha felhagynál ezzel”.

A vezetők válasza pillanatnyi és intenzív (54. vers): „*Mikor pedig ezeket hallották, szíviükben dühösködnek és fogaikat csikorgatják ő ellene*“. Olyan dühösek voltak, hogy mérgükben a fogaikat csikorgatták. Itt Jézus szavaira emlékezünk a Máté 13,42-ben: „*És bevetik őket a tüzes kemencébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás*”. Ez nem váratlan dühkitörés, hanem a feszültség azt mutatja, hogy felgyülemelő gyűlöletről van szó. Ne feledjétek, hogy a pokol tele lesz dühös emberekkel.

Legyünk készek Krisztusról beszélni. Másodszor, legyünk bátrak, amikor alkalom kínálkozik, és ne vizezzük fel az üzenetet, bárhogy fogadják is az emberek.

3. Meghalni is tudni kell. Valahol azt olvastam, hogy a prédikátor feladata felkészíteni az embereket a „helyes” halálra. Azt hiszem, van benne igazság. István nem csak arra tanít bennünket, hogy készek legyünk, bátrak legyünk; arra is megtanít bennünket, hogyan lehet helyesen meghalni. Teljes élete volt, és tudta, hogyan kell meghalni.

Jézusra összpontosítva halt meg. Figyeljétek meg a 7,55-ben: „*Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén szemeit, látá Istennek dicsőségét, és Jézust állani az Istennek jobbjá felől*.” Látjátok az összefüggést? A haraggal és gyűlölettel ellentétben, István „teljes volt Szentlélekkel”. A legjobb irányba nézett, és látta Isten dicsőségét. Amikor nyomaszt benneteket valami, csak nézzetek az Úrra. István számára a halál nem egy sötét, félelmetes dolog volt; olyan ablak volt, ahonnan Jézust szemlélhette. Furcsa, hogy „állni” látta Őt az Istennek jobbjá felől. Ez nagyon érdekes, mivel a legtöbb igeszakasz azt mondja, hogy Jézus az Atya jobbján ül. Itt miért áll mégis Jézus? Egy biblíamagyarázat így szól: „A megváltás dolgait illetőleg Ő ül; de amikor a gyermekei bajban vannak, akkor mindig áll”. Szeretem az 1Pét 4,14-et, ahol ezt mondja: „*Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt*”. Íme, még néhány lehetőség, hogy miért látja István Jézust állni.

- Hogy fogadja Istvánt.
- Hogy megdicsérje: „*Jól vagyok jó és hű szolgálóm*”.
- Hogy tanúja legyen annak, amit az ellenség fog tenni Istvánnal.
- Hogy az Atya előtt védőügyvédje legyen Istvánnak (Máté 10,32).

Nem tudták már hallgatni tovább, azt, ahogy István Jézusról beszélt, Arról, akit ők megöltek, s most az Atya jobbján áll, s ezért az 57. versben azt olvassuk, hogy: „*felkiáltván pedig nagy fenmszóval, füleiket bedugták, és egyakarattal reá rohanának*”. Ennél többet már nem akartak hallani, ezért bedugták a fülüket, és a lehető leghangosabban kiáltoztak. Majd ezek a nagyméltóságú urak Istvánra rontottak, kivonszolták a városból (ebben ugye tisztelték az ótestamentumi rendelkezéseket), és megkövezték.

A második századi héber irat, a Mishna, beszél a megkövezés szokásáról: „Miután meghozzák az ítéletet, az elítéltet kivezetik, hogy végrehajtsák a megkövezést... Amikor 10 környéknyi távolságra érnek a megkövezés színhelyétől, így szólunk hozzá: „Valld be, mert az a szokás, hogy akiket megkövezünk, mind bevallják, s mindenkinek, aki bevallja, része lesz az elkövetkező században”. Négykönyöknyre a megkövezés helyétől, a bűnöst levetkőztetik... A megkövezés helye mindig egy kétszeres emberméretű mélyedés. Az egyik tanú meglöki az elítéltet, aki arccal beleesik, majd hanyatt fordul. Ha az esés miatt már meghalt, akkor ennyi elég is volt. Ha nem, a másik tanú felvesz egy követ és a bűnös szívére engedi leesni. Ha ez a halálát okozza, akkor ennyi elég; ha ettől sem hal meg, akkor Izrael egész közössége követ hány rá.”

Tetszik nekem, ahogy a közben, amit az emberek haragjukban tesznek, István hangosan elmondja, amit lát. Belát a mennybe, mert Jézus az Ajtó. A 59. versben István egyenesen Jézushoz imádkozik: „*Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet*”. Ha sohasem fogadtátok el Jézust személyes Megváltótoknak, akkor tudnotok kell azt, hogy a menny ajtaja nyitva áll, de nem marad örökre nyitva.

Istvánról elmondhatjuk:

- *Az Ige szavaival az ajkán nézett szembe a halállal.* Teljes prédikációja tele volt idézetekkel s most, néhány másodperccel a halála előtt, egy héber imát idéz a Zsoltár 31,5-ből, s csak annyi változást visz bele, amennyi kell ahhoz, hogy kifejezze Krisztusnak az uralkodói voltát: „*Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet*“. Most van az ideje annak, hogy fejből tanuljuk az igehelyeket, hogy tudjuk majd idézni, amikor szükségünk lesz rá.
- *A megbocsátás szavaival az ajkán nézett szembe a halállal.* Miközben ráhulltak a kövek, nagyon el is keseredhetett volna. De helyette így imádkozott (60.vers): „*Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt!*” István úgy tett, mint a Megváltója, ahogy a Lukács 23,34-ben olvassuk:

„*Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek*”. Halálának pillanatában István a megbocsátás lelkületét tanúsítja, amelyet attól kapott, aki a legtöbbet megbocsátja. Róma 5,5: „*Mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által*”. Csakis akkor reménykedhetünk, hogy meg tudunk bocsátani az ellenünk vétkezőknek, ha Isten szeretete kitöltetik a mi szívünkbe. Dédelgettek-e valamilyen elkeseredést a ti szívetekben? Ne vigyék magatokkal a sírba. Ideje megbocsátanotok, még ma, most mindjárt. Ne halogassátok. Szabaduljatok meg tőle. A harag helyett mentsétek fel a bűnöst, minden ítélkezés nélkül.

- *Mintha aludni térne, úgy nézett szembe a halállal*. Nézzétek meg a 60. vers végét: „*És ezt mondván, elaludék*”. Miközben a haragos kezek köveket dobáltak rá, ő csendben elaludt, s majd ha egy napon felébred, Jézus karjában fogja találni magát. Krisztus követőinek nem kell félniük a haláltól, mivel Ő legyőzte a halált, ahogy az 1Kor 15,55-57-ben találjuk leírva: „*Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad? A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által*”.

Gyakorlati alkalmazás

1. Az emberek figyelik, hogyan élünk, és hogyan halunk meg.

István halálának módja hatással volt Pálra. Nézzétek meg az 58.vers második részét: „*A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lába elé tették le*” (Ref. Ford.). Érdekes, hogy a tanúk, akiknek köveket kellett hajítaniuk, levetették felsőruháikat. Azt hiszem, azért tették, hogy zavartalanabban dobálhassák a köveket. Nézzétek meg most a 8,1-t: „*Saul pedig egyetértett István kivégzésével*” (Ref. Ford.). Hiszem, hogy Pál sokáig nem tudta elfelejteni István kivégzését. Később az ApCsel 9-ben, Pál megtérését olvasva azt látjuk, hogy István imája meghallgattatott: „*Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!*” (Ref. Ford.). Majd az ApCsel 22,20-ban azt látjuk, hogy Pál ezt az egészet felemlítette Krisztusnak, amikor beszélt Vele: „*Amikor pedig kiontották Istvánnak, a te vértaniúdnak a vérért, magam is ott álltam, helyeseltem az ő megölését, és őriztem azoknak a ruháját, akik megölték*” (Ref. Ford.). Soha ne feledjétek el aényt, hogy az emberek figyelnek bennünket, és hogy a Megváltó még a legkeményebb szívet is meglágyíthatja.

2. Isten indít bennünket az Ő üzenetének hirdetésére. Az ApCsel 1,8-ban lett meghagyva a hívőknek, hogy hirdessék az evangéliumot Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában és a világ minden táján. Sajnos ők jórészt Jeruzsálemben tartózkodtak, amíg az üldözés szét nem szélesztette őket. ApCsel 8,1: *„És támadt azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindnyájan eloszlának Júdeának és Samáriának tájaira”.* Hallottátok? Az evangélium hirdetése ezt követően Júdea és Samária vidékein történt, és az egyház világszerte missziós tevékenységekbe kezdett.

Néha kényelmetlen helyzetbe kell kerülünk, hogy egyáltalán hozzáfogjunk a Nagy parancs teljesítéséhez. Így ösztönöz bennünket az üzenet hirdetésére. Ne higgyétek azt, hogy a nehézségek csak közönséges nehézségek. Lehet, hogy a nehézségek éppen Isten módszere arra, hogy elvigyék az emberekhez az Ő Szavát. Ezzel összhangban, nem mindnyájan vagyunk elhívva a vértanúságra, de mindenki feladata, hogy élő áldozat legyen. Isten felhasználhatja a nehézségeket, sőt az üldözést is, hogy megváltoztassa a napirendünket és a terveinket, szándékainak megvalósítása érdekében.

3. Imádkozzatok az üldözött hittestvéreikért. István volt az első keresztény vértanú, de nem az utolsó is. Állandóan érkeznek jelentések arról, hogy bizonyos országokban üldözik és megölik a keresztényeket, meg felgyújtják a házaikat. István elaludt, de nekünk ideje felébrednünk, és imádkoznunk azokért, akik üldözöttek vannak. A Zsid 13,3 mondja: *„Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a gyöttrődőkről, mint a kik magatok is testben vagytok”.*

4. Ne maradjatok le az isteni megváltásról. Nem később, hanem most kell késznek lennetek arra, hogy meghaltok. Nem vagytok talán keménynyakúak? Kétféleképpen lehet bánni egy nyakas egyénnel. Isten megtörhet benneteket, vagy önként alázzátok meg magatokat Ő előtte. Jézus ajánlata a Máté 11,28-30-ban még mindig érvényes: *„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű”.* Ne legyetek makacsok, hanem alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt és fogadjátok el a megváltást... amíg az Ajtó nyitva áll.

3. szombat, 2014. március 1.

Pergamum: A közöny és az alkalmazkodás veszélyei

Jelenések 2,12-17

A sátánt nem láthatjuk, de a jelenlétét tévedhetetlenül megtapasztalhatjuk a szenvedésekben és az erkölcsi hanyatlásban. Jelenlétéről tanúskodik még a sok kultusz, a radikális iszlám, a terrorizmus, a keresztényüldözések Irakban és Kínában, stb.. Nyomát végigkövethetjük a történelmen, ha visszatekintünk a nácionista konctáborokra, meg a keresztények tömeges pusztítására a római birodalom idején, az első században. A Római birodalomban a sátán leginkább Pergámum várost kedvelte. A „Dea Roma”-nak, Róma istennőjének szentelt templomai-val, Róma lelkületével, ez a város a sátán otthona volt. Ezt a helyet, ahol a római hatalom uralkodott, maga a sötétség ura támogatta. De még a sátán udvarában is merészkedtek a keresztények keresztényi életet élni. A hitük bátor, erőteljes erődítmény volt az ellenséges terület közepete. A sátán naponta kivezette ellenük a csapatait, és frontálisan támadta őket az üldözéseivel. Habár némely keresztényeket sikerült megölnie vagy tömlöcbe vetnie, az egyházat nem tudta legyőzni. Legalábbis nem ezekkel a látható, frontális támadásokkal. Ám nagyon ravaszul taktikát változtatott, a kiskapun kopogtatott nagy ajándékkal, trójai lovat hozott nekik a közöny és az alkalmazkodás formájában. Ez a kopogtatás hallható minden keresztény szívében, minden gyülekezetben, minden városban és minden korszakban. Ártatlan ajándéknak tünteti fel a hazugságait, az anyagiasság igazolását, a szegények iránti közömbösséget, a szolgálatban való passzív magatartást. Halljátok, hogy kopogtat? Mielőtt ajtót nyitnátok, bontsuk fel a levelet, amit Krisztus az ablakban hagyott a pergámumi gyülekezet számára és állapítsuk meg, bele tette-e a közömbösség és az alkalmazkodás trójai lovát!

I. Alapvető értesülések a városról és a gyülekezethez intézett levél

A. Pergámum úgy 100km-re északra fekiúdt Smirna várostól, a Káikosz folyó termékeny partján.

1. Pergámum abban a hivatalos elismerésben részesült, hogy a Római birodalom ázsiai részének a fővárosa lehetett, habár hasonló megtiszteltetésben részesült még Efézus és Smirna is.

2. Pergámumot úgy ismerték, mint „császárvárost”.

3. A gazdagságáról és a szépségéről, meg a majdnem 200 ezer könyvet számláló könyvtáráról volt ismert, amely mindjárt az alexandriai könyvtár mögött állt.

4. Sok szobrot állítottak fel benne, és templomot építettek többek között Dionüszosznak, Athénének, Aesculapiusnak és Dömötörnek. És volt még három templom az imperátori kultusz magasztalására; meg egy oltár a megmentő Zeusz istennek. Ezeken kívül a városban még sok palotát is építettek.

B. A két legfőbb vallás úgy tűnik a Dionüszosz, a királyok istenének imádása volt, akit bika-képpel jelképeztek; a másik meg Aesculapiusnak, a megmentő-gyógyító istennek az imádása volt, akit a kígyóval jelképeztek.

1. A birodalom és az akkori világ minden tájáról érkeztek emberek, hogy gyógyulást kérjenek Aesculapiustól.

2. A keresztényeket üldöző sátáni lelkület Pergámumban kifejezetten erős volt.

3. A pergámumi gyülekezet erős maradt, annak ellenére, hogy a hamis tanok megoszlást okoztak.

4. Minden nehézségei közepette, annak dacára, hogy ott laktak, ahol a „sátán királyi széke van”, a pergámumi gyülekezet nem tagadta meg az Úr hitét.

C. A Pergámumi gyülekezethez intézett krisztusi levél, a többi krisztusi üzenethez hasonlóan, sajátos bevezetővel rendelkezik.

1. Pergámum olyan város volt, amelynek Róma a halálbüntetés ritka hatalmát adta (ius gladii), s ezt egy kard jelképezte.

2. A levél írója viszont úgy mutatkozik be, mint akinél a „kétélű éles kard van”.

3. Így emlékeztette a pergámumi keresztényeket arra, hogy – habár a szinte korlátlan birodalom törvényei alatt élnek – ők más királyság polgárai. Ahhoz az országhoz tartoznak, amelyben nincs szükség más fegyverre, mint a szájra.

4. A pergámumi gyülekezettel való bánásmódban, ahol a hamis tanok megoszlást okoztak, a feltámadt Úr felhasználja majd ezt a fegyvert a Bálám tanításának követői és a nikolaiták ellen.

II. Mind a hét levélnél közös vonás az, hogy Krisztus először megdicséri egy-egy gyülekezet kitartását, harcát, s csak ezután tér át a kritikára.

A. Amit az Úr megdicsért a pergámumi gyülekezetnél

1. A keresztények naponta szembenéztek a veszéllyel, és naponta dönteniük kellett, hogy kiálljanak-e Krisztus, mint Uruk mellett, vagy alávéssék magukat Róma nyomásának, hogy a Cézárt istenítsék.

2. A hű keresztények számára a halál mindennapi valóság volt.

3. Igaz, hogy a sátán Pergámumban lakott, de Krisztus menyasszonya is ott volt.

4. Jézus megdicsérte a hívőket, amiért itt gyökeret vertek, és nem akartak „zöldebb legelőkre” menni, még minden nyomás és veszély ellenére sem.

5. Megértették az alapelvet, amit mára már sokan elfelejtettek: a keresztényi élet nem menekülés, hanem győzelem.

6. A hagyományok szerint Antipás úgy halt meg, hogy élve megsü-tötték.

7. Bárhogy halt is meg, azért halt meg, mert nem akart lemondani Jézusról, ahogy a gyülekezet más tagjai sem.

8. Manapság sok keresztény menekül el ilyen helyekről, és ilyen körülményekből, keresve a könnyebb terhet, ahelyett, hogy erőt kérne a nehézségek elviseléséhez.

B. A gyülekezet bizonyágtétele olyan volt, mint a bevehetetlen vár. Sajnos azonban valaki nyitva felejtette a hátsó ajtót, amelyen belopkodott a közömbösség és az alkalmazkodó készség.

1. Voltak a gyülekezetben olyanok, akik ragaszkodtak Bálám tanításához és a nikolaiták szokásaihoz, amelyeket maga Krisztust annyira gyűlölt.

2. Amit a smirnai és a pergamumi gyülekezetnél a sátán megfélemlítéssel és nyílt támadásokkal nem tudott elérni, azt belső munkával érte el.

3. A nikolaitákról mindenki tudta, hogy liberálisak, akik azt tanítják, hogy aki már a kegyelem alatt van, az akár bálványimádást vagy erkölcstelen cselekedeteket is ápolhat.

4. A Bálám tanításai szerint a bálványáldozatok megehetőek voltak, és az erkölcstelenséget is engedélyezték.

5. A kiegyezés, az alkalmazkodás és a beilleszkedés olyan nyomás, amely – ahogy akkor, úgy ma is – jelen van.

6. Jézus meghagyja a menyasszonyának, hogy ne flörtöljön a hazugságokkal.

III. A megújulás reménysége a helyreállítás által.

A. Krisztus szavai bizonyára úgy meglepték a hívőket, mintha pofonvágta volna őket.

1. A „Térj meg” figyelmeztetés görögül úgy hangzik, mint egy erélyes parancs.

2. Ébredjetek! Térjete meg! Tegyétek meg... Azonnal!

3. Akik erkölcsileg elferdültek és megalkudtak, azoknak azonnal bűnbánatot kell tartaniuk.

4. A hívők, akik nem vették fel a rossz szokásokat, de azokat elnézték a hittestvéreiknek, maguk is bűnösök, és meg kell térniük. Amennyiben a pergámumi hívők nem hallgatnak az Úr tanácsára, akkor a szájának „kardjával” fog harcolni a hűtlenségük ellen.

5. Ha mégsem térnek meg, eljön, megítéli őket és megbünteti bűneiket.

B. Jézus ezt követően elfogadással beszél egyházáról, és szeretetének ígéretét adja nekik

1. A győztesnek adott ígérek három jelképet tartalmaznak: „az elrejtett manna”, „a fehér kő” és „új név” jelképét.

2. Mivel Mózes edényének Izraelt az Isten kegyelmére és hűségére kellett emlékeztetnie a pusztában, itt hasonló gondolatról lehet szó.

3. „És hullatott rájuk mannákat eledelül, és mennyei gabonát adott nekik” (Zsolt 78,24).

4. Azoknak, akik Pergámumban elutasították az istenek lakomáján való részvételt, Krisztus az elrejtett mannából fog osztani az örök élet kezdetén megrendezett, mennyei vacsorán.

5. A fehér kő – hát ez egy rejtély. A kő valahogy mégis összefügg a mannával, és mintha arra a meghívóra mutatna, amely segítségével a meghívott személy beléphetett a pogány istenek tiszteletére rendezett lakomára.

6. „Új írott nevet, amelyet senki nem tud, csak az, aki kapja”, vagy magának Krisztusnak a neve lehet, amely a világ előtt most rejtve van, de a jövőben minden név közül kiemelkedik, vagy a hívó új neve, illetve a megváltásnak köszönhetően megváltozott jelleme.

7. Azok a keresztyének, akik abba a kísértésbe esnek, hogy kiegyezésekkel gyengítsék a Krisztusnak való odaadásukat, a pogány istenek hajlandóságának elnyerése érdekében, azoknak Krisztus nagylelkűen felkínálja önmagát és saját nevének erejét, hogy akik hisznek Benne, győztesként kerülhessenek ki.

IV. A tanultak gyakorlati alkalmazása

A. A közömbösség és a megalkuvás sohasem egy éjszaka alatt jelenik meg

1. Ahogy a víz eróziót okoz, a kompromisszum is cseppenként rombol.

2. A repedésnél először csepegni kezd, utána patakként csörgedezik, majd végül ellenőrizhetetlen árvizet okoz.

B. A közömbösség és a megalkuvás mindig leengedi a szintet

1. Az „árvíz” sohasem hoz magával nagyobb erkölcsi tisztaságot, hanem inkább mélyebb erkölcsi romlást.

2. Akikkel kiegyezünk, sohasem fognak felemelkedni a mi szintünkre; hanem elengedhetetlenül legyűrnek bennünket a nekik megfelelő szintre.

C. A közömbösség és az alkalmazkodási készség csak ritkán mondható támadónak

1. Hajlamosak vagyunk a külső után megítélni a bűnt.

2. A bűn igazi rútsága azonban mindig a felszín alatt rejlik, ahol nem látjuk.

D. A közömbösség és a megalkuvás gyakran az első lépést jelentik a teljes engedetlenség felé

1. A kiegyezésnek soha sincs vége.

2. A kiegyezés, ha egyszer elfogadják, mindig visszajár.

3. A kiegyezés mindig visszajön, lassan kitolja a határokat, és fokozatosan kimeríti az ellenállásunkat.

4. Végül az életünk, amely szép termőföld volt, ismét gazos lesz.

E. Eredményesen bizonyosságot tenni azt jelenti: úgy lenni jelen a társadalomban, hogy ne engedjük meg magunknak a hitbeli megalakuvást

1. Keresztényekként ne féljünk barátkozni azokkal, akik egyházon kívül vannak; ha nem barátkozunk velük, soha sem jutnak megtérésre.

2. Gyakran nem akarjuk velük a kapcsolatot, mert félünk a kiegyezés gondolatától.

3. A bűnt nem szabad eltűrni azáltal, hogy engedünk a nyomásnak, miszerint „nyílt elmével” kell gondolkodnunk.

4. Isten erőt adhat ahhoz, hogy szeressük és elfogadjuk az embereket anélkül, hogy elfogadnánk a bűnt.

5. *„De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, aki minket szeretet”* (Róma 8,37).

6. Mindent meg kell tennünk ezért, hogy Krisztusért felkeressük az embereket, de ez nem jelenti azt, hogy az üzenetet fel kell vizeznünk, a bűnt meg el kell néznünk.

Zárószó

Néhány évvel ezelőtt egy helyi prédikátort kértek fel arra, hogy egy imával nyissa meg a Kansas-i szenátus legújabb ülését. Mindenki a szokásos imát várta és a politikailag korrekt viselkedést. Ehelyett azonban nagyon is nyugtalanító imát hallottak, erőteljes felhívást a bűnbánatra és az igazságosságra. Íme, hogyan imádkozott:

„Mennyei Atyánk, ezen a napon elébed járultunk, hogy bűneink bocsánatát és a te vezetésedet kérjük. Tudjuk, Urunk, mit mond az Ige, hogy jaj azoknak, akik a rosszat jónak nevezik, de mi éppen ezt tettük. Elvesztettük a lelki egyensúlyt, és felforgattuk értékeinket. Beismerjük, hogy:

- Kinevettük az te Igéd abszolút igazát, amit pluralizmusnak nevezünk.
- Más isteneket imádtunk, és azt multi-kultúrának neveztük.
- Támogattuk a perverz életet, és azt mondtuk rá, hogy az egy alternatív életmód.
- Kihaszántuk a szegényeket, s ezt nyereményjátéknak neveztük el.
- Elhanyagoltuk a szükségben levőket, s ezt önmegőrzésnek hívtuk.
- Megjutalmaztuk a lustaságot, s azt mondtuk rá, hogy ez a fejlődés.

- Megöltük a meg sem született gyermekeket, s azt választási lehetőségnek hívtuk.
- Megöltük az orvosokat, akik elvégezték a vetélést, s azt mondtuk rá, hogy ez igazolt.
- Visszaéltünk a hatalommal, s ezt politikának neveztük.
- Megkívántuk, ami a szomszédé, s azt mondtuk rá, hogy ez az ambíció.
- Beszennyeztük a légkört a káromlás szavaival és a pornográfiával, s azt mondtuk rá, hogy ez az önkifejezés szabadsága.
- Kinevettük atyáink örök értékeit, s ezt felvilágosodásnak hívtuk.

Vizsgálj meg bennünket, óh, Isten, és vizsgálj meg a szívünket még ma; tisztíts meg bennünket minden bűntől, és szabadíts meg bennünket a gonosztól. Vezesd és áld meg ezeket a férfiakat és nőket, akiket Kansas népe és Te állítottál ide, hogy irányítsák ezt a nagy országot. Adj nekik bölcsességet az uralkodáshoz, hogy az ő határozataik a te akaratodat tükrözzék. A te Fiaid nevében, a Megváltó Jézus Krisztus életére kérek. Ámen.”

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2013
Istentiszteleti használatra